

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

2012

Radka Stará

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**THE TRANSLATION OF SELECTED TEXTS FROM
THE FIELD OF SOCIAL SCIENCES WITH A
COMMENTARY AND GLOSSARY**

Radka Stará

Plzeň 2012

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra anglického jazyka a literatury

Studijní program Filologie

Studijní obor Cizí jazyky pro komerční praxi

angličtina - francouzština

Bakalářská práce

**THE TRANSLATION OF SELECTED TEXTS FROM
THE FIELD OF SOCIAL SCIENCES WITH A
COMMENTARY AND GLOSSARY**

Radka Stará

Vedoucí práce:

PhDr. Eva Raisová

Katedra anglického jazyka a literatury

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2012

Prohlašuji, že jsem práci vypracoval(a) samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

V Plzni, duben 2012

.....

TABLE OF CONTENTS

1. INTRODUCTION.....	7
2. THEORETICAL PART	9
2.1. The translation	9
2.2. Types of translation.....	9
2.3. Translation methods and procedures.....	10
2.4. Functional styles	15
2.4.1. Scientific and popular scientific style	15
3. PRACTICAL PART	16
3.1. The translation	17
3.2. Commentary	34
3.2.1. Macro approach.....	34
3.2.2. Micro approach	36
3.3. Glossary.....	43
4. CONCLUSION	46
5. ENDNOTES	47
6. BIBLIOGRAPHY	49
7. ABSTRACT.....	51
8. RESUMÉ.....	52
9. APPENDICES	53

9.1. The source text	53
----------------------------	----

1. INTRODUCTION

The aim of this bachelor thesis is to translate a text from the field of psychology from English into the Czech language with a subsequent commentary and glossary of terms and expressions used.

The author has chosen the chapter "Interpretation of dreams" by James Hopkins from the book "Cambridge companion to Freud". According to the length of the thesis it was possible to translate only an extract of this chapter.

The reason why this particular text was used is based on the author's interest in psychology that is generally a very fascinating branch of science. Moreover it could be useful experience for the future.

The thesis is divided into two main parts: theoretical and practical part, including the translation and the analysis.

The initial part is based on the theory of translation and presents translation methods and procedures which should be taken into account when translating, it provides information about types of translation and the description of the scientific and popular scientific style is also presented.

The practical part consists of the translation of the English source text that forms a major part of this thesis; it also consists of a commentary and a glossary. The commentary is divided into macro approach that analyzes the source text (for reading the source text please find the Appendix) and micro approach that is related to the target text. The commentary documents main problems that occurred when translating the source text, techniques of translation in addition to specific examples can be also found. The last part of this practical section is a glossary that

helps a reader understand vocabulary and expressions used; it includes English terms with their Czech equivalents.

The final part of the thesis summarizes the whole work. At the end, the bibliography, abstract, resumé and appendix are included.

2. THEORETICAL PART

2.1. The translation

“Translation is the process in which a written communication or a text in a first language is produced as the written communication or text in the second language interpreting the same meaning. Here the text in the first language is the “source text” and the equivalent text that communicates the same message is the “target text” or “translated text”.[1] The translation is in fact the result of indirect communication in which a mediator arranges communication between subjects which use different codes – sender and receiver.[2]

According to Dagmar Knittlová the theory of translation can be defined as mutual relationship between approaches and disciplines, such as **confrontational linguistics** (should be helpful in grammar, lexicology and stylistics), **sociolinguistic** (studying language varieties), **pragmalinguistics** (particularly the speech act theory), **psycholinguistics** (mutual dependence of language, experience and thinking) and **stylistics**. [3]

2.2. Types of translation

The classification was presented by Roman Jakobson, Russian linguist who distinguished three forms of translation:

- **“intralingual translation** – translation within the same language, which can involve rewording or paraphrase
- **interlingual translation** – translation from one language to another, and

- **intersemiotic translation** – translation of the verbal sign by a non-verbal sign, for example music or image

Only the second category, the interlingual translation, is deemed “translation proper” by Jakobson”. [4]

2.3. Translation methods and procedures

According to Peter Newmark, British translologist, there are several translation methods [5]:

1. **“Word-for-word translation** – This is often demonstrated as interlinear translation, with The TL (target language) immediately below the SL (source language). The SL word-order is preserved and the words translated singly by their most common meaning, out of the context. Cultural words are translated literally. The main use of the word-for-word translation is either to understand the mechanics of the source language or to construe a difficult text as a pre-translation process.”
2. **“Literal translation** – The SL grammatical constructions are converted to their nearest TL equivalents but the lexical words are again translated singly, out of the context. As a pre-translation process, this indicated problems to be solved.”
3. **“Faithful translation** – A faithful translation attempts to reproduce the precise contextual meaning of the original within the constraints of the TL grammatical structures. [...] It attempts to be completely faithful to the intentions and the text-realization of the SL writer.”
4. **“Semantic translation** – It differs from “faithful translation” only in as far as it must take more account of the aesthetic value (that is the beautiful and natural sounds of the SL text). [...] The

distinction between “faithful” and “semantic” translation is that the first is uncompromising and dogmatic, while the second is more flexible [...]”

5. “**Adaptation** – It is the “freest” form of translation and used mainly for plays (comedies and poetry), themes, characters and plots are usually preserved, the SL culture converted to the TL culture and the text rewritten.[...]”
6. “**Free translation** – Free translation reproduces the matter without the manner, or the content without the form of the original. Usually it is a paraphrase much longer than the original. [...]”
7. “**Idiomatic translation** – It reproduces the “message” of the original but tends to distort nuances of meaning by preferring colloquialism and idioms where these do not exist in the original. [...]”
8. “**Communicative translation** – It attempts to render the exact contextual meaning of the original in such a way that both language and content are readily acceptable and comprehensible to readership.”

Before the process of translation begins, there are two procedures which have to be done – macro approach and micro approach. “The source text is no longer the first and foremost criterion for the translator’s decision; it is just one of the various sources of information used by translator.”[6] **Macro approach** is a strategic procedure that deals with cultural and historical background, relation between author and audience. The translator should also consider the type of audience, type of text and its function. The second, **micro approach**, provides information about particularities of the text, their grammatical and lexical structure.[7]

During the process of translation, it is necessary to consider **equivalence**. The main task is to find as similar equivalent as possible since absolute equivalent is not practicable. Dagmar Knittlová describes several ways how to achieve this objective:

1. **Complete equivalent** – The word is identical in terms of meaning and stylistics, e.g. Tuesday: úterý.
2. **Partial equivalent** – Although a transposition may occur, it is necessary that the word relates to the same situation, e.g. rolls: housky
3. **More possible equivalents** – according to the text, e.g. go : jít/jet/letět/plout
4. **No possible equivalents** – It is needed to replace the expression by means of calque, loan word or transcription. [8]

These options are classified as lexical equivalence and in addition to this kind; there is also grammatical, textual and pragmatic equivalence.

Grammatical equivalence – A translator has to deal with systematic differences between languages. One of the problems can be that one grammatical category exists in the source language but in the target language does not, e.g. cook, lawyer – it is not obvious which gender it is. [9]

Textual equivalence – It concerns the structure of the text, the coherence and cohesion. The purpose of the text is important – a translator may change the text according to principles of the target language or preserve the specificity of the source language. It is necessary to recognize a new, highlighted piece of information and to put it properly in the target language. In English, this information usually

stands at the beginning of the sentence. Czech has not fixed word order so there are more possibilities how to stress it. [9]

As already mentioned, textual equivalence consists also of coherence and cohesion. “**Coherence** is a semantic property of discourse formed through the interpretation of each individual sentence relative to the interpretation of other sentences with “interpretation” implying interaction between the text and the reader”. [10] **Cohesion** is defined as “the use of explicit linguistic devices to signal relations between sentences and parts of text. These cohesive devices are phrases or words that help the reader associate the previous statements with subsequent ones”. [10] There are five these cohesive devices in English – reference, substitution, ellipsis, connectors and lexical cohesion.

1. **Reference** – It refers to the term used in the text, usually by pronouns. **Cataphoric reference** (referring forward) is less frequent in English and when translating, it should be transferred into **anaphoric reference** that refers back, e.g. When she came home, Hellen saw...: Když Helena přišla domů, viděla ...
2. **Substitution** – When translation is not possible, a translator may substitute one language unit by another one, e.g. My knife is too blunt. I must get a sharper one. : Mám tupý nůž. Musím si vzít ostřejší.
3. **Ellipsis** – It means an intentional omission of a unit in order to avoid repetition, e.g. Have you been swimming? – Yes, I have.
4. **Connectors** – Conjunctions or expressions which demonstrate the relationship between sentences and paragraphs, e.g. and, after all etc.

5. **Lexical cohesion** – It is possible to repeat the same word as a synonym, hyperonymy or paraphrase. [11]

The problem of finding a perfect equivalent can be solved also on the basis of seven procedures which have been established by linguists Jean-Paul Vinay and Jean Darbelnet [12]:

1. **Transcription** – The spoken language in written form. **Transliteration** must be taken into consideration which can be defined as transferring of a language into another alphabetic system.
2. **Calque** – Word-for-word translation (potflower: hrnková květina).
3. **Substitution** – as defined above.
4. **Transposition** – Necessary grammatical changes by reason of different language system.
5. **Modulation** – change of viewpoint (passive voice – active voice)
6. **Equivalence** – as defined above.
7. **Adaptation** – substitution of a situation in the source language which is difficult to understand in the target language.

Some linguistics theorists mention even more procedures, e.g. eight procedures of Gerard Vázquez-Ayora, or nine procedures of Joseph L. Malone. [13]

2.4. Functional styles

The style can be defined as a selection and arrangement of expressions according to the situation, the author's intention and mainly according to the function of the text. Classification of styles differs from linguist to linguist due to criteria which have been taken into account. [14]

Generally five styles are distinguished:

1. **Administrative style** – The main features of this style are factuality, exactness and objectiveness. There are no emotional words, syntactically and lexically is very stereotypic. [15]

2. **Journalistic style** – This style serves to inform readers, to give them information without any commentary. According to this fact, emotional expressions are avoided and stereotypes prevail. The important feature is clarity so that general reader is able to understand without difficulties. Journalistic style is used in short news, communiqué, advertisements and announcements. [16]

3. **Scientific style** – described below

4. **Popular scientific style** – described below

5. **Style of art** – The main function of this style is aesthetic. It uses variety of language means, denotative and connotative meaning and also associations.[17]

2.4.1. Scientific and popular scientific style

Scientific style is a basic style of pragmatic literature. Specific terminology is very frequent that allows expressing the fact exactly. This style is determined by its function which is to describe and define scientific research and progress. Main features are exactness, appositeness; it

appears mainly in written, monological form, similarly as the administrative style. Relations between sentences are necessary to be expressed and in this regard there are many subordinating conjunctions which also make the text hierarchical. The style is impersonal, passive voice is used very frequently; any emotional expressions are not used. The vocabulary, as well as syntax is stereotypical, the most frequent parts of speech are nouns and adjectives. [18]

Popular scientific style

Means of colloquial or publicistic style can be found in popular scientific style. The main function is to present scientific topics in an interesting way. This style should be understandable to general reader, so sentences are shorter than in scientific style, there are less specific terminology or these expressions are explained. There could be expressive words. [18]

3. PRACTICAL PART

The practical part contains the translation of the source text, a commentary and a glossary. The commentary is divided into two sections – macro approach (the analysis of the source text) and micro approach (the analysis of the target text). The glossary contains mainly expressions related to human mind, dreams, motives and also translation of a few unknown words.

3.1. The translation

Výklad snů

Dílo *Výklad snů* je často považováno za Freudovu nejcennější knihu a bylo stěžejní v jeho tvorbě.

Freud započal své psychologické výzkumy následováním výzkumu svého staršího kolegy Josepha Breuera. Jedním z Breuerových pacientů byla velmi inteligentní a výřečná mladá žena, u které byla diagnostikovaná hysterie. Breuer tedy podrobně zkoumal její příznaky a zjistil, že v mnohém souvisejí s jejím citovým životem.

Zejména, když mohli oba často vypožorovat, že určitý příznak začal důležitou, ale již zapomenutou událostí v pacientčině životě. V tomto případě se navíc mohlo zdát, že je tento příznak spojený s pocity, které se vážou ke zmíněné události, ale které předtím nevyjádřila. Takové příznaky tedy významně souvisely s událostmi a motivy v životě zmíněné pacientky a zmírnily se, když tyto události oživila, cítila a vyjádřila motivy s nimi spojenými.

Nějakou dobu například trpěla averzí k pití, která přetrvávala i navzdory „trýznivé žízni.“ Opakovaně zdvihala sklenici vody, po které tak toužila, ale poté jí odstrčila pryč „jako někdo trpící hydrofobií.“ V hypnóze tato žena našla souvislost s příhodou, kdy jeden z jejích přátel dovolil psovi – „odpornému stvoření“ – pít vodu ze sklenice. Ve vzpomínkách tuto událost znovu prožila s ohromnou zlostí a znechucením, poté averze ustala a ona tak mohla zase bez obtíží pít.

Zdá se tedy, že tento konkrétní příznak pocházel ze zmíněné příhody (a také samozřejmě z okolností zahrnujících motiv, který k tomu pacienta přiměl.) Příčinná souvislost mezi událostí a příznakem se zdá být patrná v obsahu příznaku samotného, jelikož se jak příznak, tak událost

týkaly věcí jako pitná voda, znechucení, zlost a odmítnutí. Příznaky tedy mohou být považovány za vyjádření vzpomínek nebo pocitů, kterých si pacient už dávno není vědom.

Freud opakoval Breueova pozorování v dalších případech a rozšířil je o zkoumání psychologických okolností a významu ostatních příznaků. To znamenalo, že se detailně ptal svých pacientů na jejich život, motivy a vzpomínky.

Ačkoliv byl Freud zvědavý a zarytý dotazovatel, zjistil, že nejdůležitější informace vyplynuly, když jeho pacienti následovali spontánní proud svých myšlenek a pocitů. Žádal je proto, aby je popisovali v co nejvyšší míře a bez nutnosti smysluplnosti svých myšlenek, cenzury nebo jejich jakéhokoliv kontrolování. Nikdo předtím tak moc neusiloval o zmírnění racionálních a morálních zábran jako člověk, který popisuje své myšlení a pocity jinému člověku, což poskytlo cenný zdroj informací. Neřízený a ničím nerušený myšlenkový proud totiž sám o sobě vedl k tématům, které Freud již dříve považoval za důležité pomocí dotazování a k těm, jejichž význam předtím nepředpokládal. Tento proces sebepopisování nazval „volná asociace.“

Freud po několik let uchovával záznamy snů a dospěl k tomu, že i sny mohou souviset se vzpomínkami a motivy, které se objevily v průběhu volné asociace. Navíc mohl při výzkumu použít rovněž sám sebe, a tak se začal psychologicky studovat, stejně jako to prováděl u svých pacientů. Soustředil se na rozbor svých snů.

Když tato práce pokročila, Freud si uvědomil, že jeho i Breuerova předchozí zjištění ohledně příznaků jsou lépe znázorněna na modelu, který vyvíjel pro sny. Vypracoval tedy seznam poměrně jednoduchých a jednotných příznaků a snů, a jak sám brzy zjistil, mohl ho rozšířit o další zajímavé jevy jako přeřeknutí, vtipy a umělecká díla. *Výklad snů* tak

stanovuje vzor, jehož prostřednictvím Freud sjednotil první, průkopnickou etapu svého psychologického výzkumu, směřovanou jak na něj, tak i na jeho pacienty. V následujícím textu se budeme snažit porozumět povaze a roli tohoto vzoru.

Motivy, smysl, příčinnost

Nezákladnějším a nejběžnějším způsobem, jak porozumět činnostem lidí – ať už našim vlastním, nebo ostatních – je vysvětlovat tyto činnosti jako jednání vyplývající z motivů, včetně přesvědčení, nebo touhy. V běžném životě to děláme neustále a bez přemýšlení. Vidíme někoho jít k vodovodnímu kohoutku, vzít sklenici atd. a vykládáme si to tak, že chce pít. A on tedy jde, jelikož to považuje za způsob, jak se napít. Nebo slyšíme nějaké zvuky a považujeme je za projev žádosti o pití. Předpokládáme tedy, že vyplynuly z touhy tak učinit a z přesvědčení, že vydávání těchto zvuků je cesta, jak to učinit.

Toto je základní druh psychologického myšlení a také to, co částečně definuje naše představy o mysli a dění. Je jednak výkladové a jednak vysvětlující. Výkladové proto, že, jak příklady ukazují, přiřazování motivů nám umožňuje pochopit, co lidé říkají a dělají. A vysvětlující proto, že hledíme na tyto motivy jako na příčiny v lidech, které podněcují jejich konání a které tudíž toto konání vysvětlují.

Jak uvidíme, Freud objasňuje sny a příznaky také jejich vztahem k motivům. V této souvislosti vyzdvihuje obě stránky rozumného myšlení, hermeneutickou a příčinnou. Hovořil o výkladu snů a o nalezení smyslu snů a příznaků, nicméně nalézt smysl něčeho znamenalo ukázat, že to něco je v pochopitelném spojení s motivem nebo systémem motivů, a

tudíž umístit to do řádu vysvětlitelných psychologických příčin. Freud se domníval, že to představuje součást příčinného řádu přírody jako takové.

Hermeneutická a příčinná stránka vysvětlení prostřednictvím motivu jsou ve skutečnosti úzce spjaté a důkladně sladěné. Můžeme je spatřit – a ocenit jejich význam - když se zaměříme na spojitost mezi naší schopností používat rozumovou psychologii a naší znalostí jazyka.

Toto úzké spojení mezi jazykem a motivem poukazuje na skutečnost, že motivy lze *jazykově vyjádřit*. Například, jak bychom mohli tvrdit, my nejen toužíme, doufáme, bojíme se, ale my toužíme, doufáme, nebo se bojíme, že S, kde „S“ může být nahrazeno jakoukoliv větou z jejich ohromné škály v našem jazyce.

Na základě toho lze tvrdit, že motivy mají obsah jako věty (stejně tak jako jednotlivá slova a fráze), jež je upřesňují. Například řekneme-li, že Jan věří (doufá, obává se, nebo cokoliv jiného), že Freud pracoval ve Vídni, vyjadřujeme tím Janův motiv větou „Freud pracoval ve Vídni.“ Znamená to, že obsah motivu je fakt, že Freud pracoval ve Vídni. Obsah je dán touto větou.

Věta obsažená v motivu tímto způsobem slouží k popisu myslí člověka, kterému motiv připisujeme, a současně se váže k realitě. Její obvyklý účel je upřesnit, jak věci ve světě fungují, je-li skutečný, a tomu porozumí ti, kteří vědí, co tato věta znamená. Popisováním motivů tedy vyjadřujeme své myšlenky, které se zaobírají světem – situacemi, nebo událostmi, které by potvrdily pravdivost vyslovované věty. Je-li zde touha, naděje nebo obava, že „S“, potom situace, která by potvrdila, že „S“ je pravdivé, je ta, která by uspokojila tuto touhu, naplnila naději atd.

Tohle vše je součástí jevu, někdy nazývaného, úmyslnost myslí, nebo zaměření na objekt. Dá se říci, že mysl člověka, který věří, že Freud pracoval ve Vídni, je zaměřená na tohoto muže, toto město a jeho zdejší

práci. Stejně tak pokud si někdo přeje, aby on sám pracoval ve Vídni, opět se zajímá o tu osobu (sebe), místo atp. Děje se tak stejně, i pokud se bojí chudoby či tmy a popis nám sděluje, na jakou věc, situaci nebo reálný aspekt myslí.

Můžeme tedy říci, že každý motiv, který posuzujeme, má odpovídající frázi nebo větu, která ho přesně vystihuje a která má úmyslný obsah, což značí, jak se vztahuje ke světu. Tyto věty určují reálné podmínky, se kterými motivy podle typu charakteristicky souvisejí. Jinak řečeno, přesvědčení vyjádřená takovou větou nebo frází, se vztahují k podmínkám, za kterých jsou pravdivá. Touhy se vztahují k těm podmínkám, za kterých jsou uspokojeny, naděje a obavy k těm, za kterých jsou naplněny a to vše prostřednictvím různých motivů, jejichž obsah vyjadřuje, jak se věci mají.

Jazyk, kterým mluvíme, a motivy, které k němu přiřazujeme při vzájemném porozumění, do sebe zapadají, jako by byly pro sebe stvořené (nejspíše vlivem evoluce). Významný důsledek je podle mě ten, že naše schopnost porozumět jednomu jazyku poslouží i u ostatních. Jsme totiž schopni porozumět motivům do značné míry prostřednictvím vět, které je vyjadřují.

Známe-li nějaký jazyk, jsme schopni porozumět neomezenému množství vět, které jsme nikdy neslyšeli na základě toho, že rozumíme významu slov, která jsou v nich použita, a víme, podle jakých pravidel se tato slova skládají dohromady.

Pakliže rozumíme oznamovací větě, víme, jak souvisí se světem díky tomu, že známe situaci, ve které je pravdivá. Čili chápáním výroku „Freud byl vědec“ víme, že je pravdivý pouze, byl-li Freud vědec. Tento postup ale můžeme vynechat, jelikož je samozřejmý. Jedná se zde však o

skutečné poznání, které propojuje tuto větu se světem a pro nás je to samozřejmé, jelikož jí rozumíme. Pochopili jsme tudíž příslušný vztah.

Stejně tak, řekneme-li, „Všichni vědci jsou omylní“, víme, že je to tak pouze, pokud jsou všichni vědci omylní. Zjevně je tu vzorec, který můžeme vyjádřit tím, že o známé větě „S“ víme, že

„S“ je pravdivá, jestliže „S.“

Poněvadž při znalosti jazyka rozumíme nespočetně mnoho větám, tento vzorec lze aplikovat na nespočetně mnoho věcí, které tímto známe, a kterých si můžeme povšimnout.

Stejně tak, známe-li podmínky, za kterých jsou známé věty pravdivé, díky implikaci víme, jak souvisí jedna s druhou. Kdo rozumí například výroku „Freud byl vědec“ a „Všichni vědci jsou omylní,“ pochopí, že, když jsou oba pravdivé, znamená to, že „Freud je omylný.“ Nepochybně rozumíme, nebo se snadno dovtípíme, vztahům mezi nekonečným množstvím po sobě jdoucích vět. Můžeme to vysvětlit tím, že známe-li vztah páru (trojice, atd.) vět ke světu, můžeme stejným způsobem zjistit, jak je to s další větou. Tento poznatek se dá formulovat například:

Jsou-li S_1 a S_2 pravdivé, pak je pravdivá i S_3 .

Tyto vztahy se v mnohém shodují se způsoby, jakými běžně myslíme. Ten, kdo je schopen pochopit výše zmíněné implikace, a kdo se domnívá, že všichni vědci jsou omylní, bude inklinovat k myšlence, že Freud byl omylný, pakliže má za to, že byl vědec. Myslí-li si ale, že Freud je neomylný, mohl by změnit názor ohledně omylnosti vědců, či popřít, že jím Freud byl. Cokoliv z toho si myslí, činí tak v souladu s tímto implikačním vzorcem, jež dává do vztahu pravdivost prvních dvou vět s třetí. Každá věta, které rozumíme, přirozeně souvisí s ostatními větami a

přivádí nás stále k dalším. Stejně to platí i o našich myšlenkách, pozornosti, zájmech apod.

Nyní, jak je zřejmé, je na základě slov téměř každý schopen porozumět větám a jejich implikačním vztahům. Zdá se to být základní, a možná vrozenou, lidskou schopností, která patří k tomu, co nazýváme psychologické pochopení motivů vyjadřovaných větami.

V případě, že rozumíme „S“ ve větě „Jones se obává, že „S,“ známe situaci, které se Jones bojí. Na základě toho se můžeme dovědět něco o tom, jak obávané věci z pohledu Jonese vypadají. Také něco víme o vlivu tohoto strachu na Jonesovy ostatní motivy, a jak se projeví na jeho chování. Jelikož vliv jeho strachu bude záviset na tom, jak Jones smýšlí o obávané situaci, my toho dost víme díky implikačním vzorcům propojujících větu, která popisuje jeho strach s větami popisujícími zbytek motivů. Jestliže vím, že se někdo bojí chudoby, ale věří, že když při něm budou stát přátelé, chudý neskončí, pak také vím o jeho dalších očekáváních od jeho přátel a o tom, co udělají, nebo neudělají, a to ho může potěšit, nebo polekat. Vzor mého myšlení spolu s jeho vzorem myšlení je přirozeně připraven rozšířit se pomocí této škály možností. Stane se tak ale pouze tehdy, když mi k tomu dopomůže. Zdá se tedy, že pochopení vět vyjadřujících motivy nás jednak uvádí do vztahu s myšlenkami ostatních a jednak nám umožňuje pochopit interaktivní roli, kde motivy fungují jako příčiny. Znat význam vyjádřených motivů tudíž poskytuje porozumění situace a příčinné role zároveň.

Podle mého to ukazuje, že v našem systému rozumného psychologického vysvětlení pracuje naše pochopení lingvistického významu a motivační příčiny v přirozené harmonii. Motiv, jak jejich název napovídá, jsou psychologické příčiny, nicméně jelikož se dají vyjádřit, jejich fungování je zakódováno v jazyce a je citlivé na smysl výrazů, kterými se běžně popisují, nebo je s ním shodné. Tímto zjišťujeme, že

příčinné vztahy mezi motivy jsou znázorněny pomocí významových vztahů v jazyce. Jak můžeme vidět, zejména příčinné vztahy mezi motivy jsou znázorněny implikačními vztahy mezi větami, příčinné vztahy mezi motivy a skutečností pak těmi mezi větou a situací. Zdravý rozum se tak podílí na jazykovém systému a struktuře, hermeneutické porozumění a pochopení příčin chování tedy tvoří jednotu.

Část tohoto sladění významu a příčinnosti se jasně projevuje u touhy. Touhy jsou běžné popisovány z hlediska toho, po čem se touží, neboli věcmi, které by je uspokojily. Jedná se však právě o ty činnosti nebo situace, u kterých touhy slouží k jejich dosažení, když se podle těchto tužeb chováme (například touha napít se - chová-li se někdo záměrně podle ní, měl by udělat to, co mu zajistí možnost se napít atd.) Takže jazykové vyjádření (či obsah) touhy slouží jednoduše k jejímu popisu jako příčiny z hlediska účinku, který by tato příčina měla mít, nakládá-li se s ní určitým způsobem. Z popisu touhy tedy poznáváme hlavní znak její příčinné role, tedy to, k čemu by měla sloužit.

Uskutečněny mohou být pouze dosažitelné touhy, a tak je neustále formují naše přesvědčení. Když tedy někdo touží po pití a věří, že toho dosáhne požádáním o něj, zpravidla po tom zatouží. Přirozeně a bez přemýšlení takto vytváříme touhy z jiných tužeb a přesvědčení – tento proces je ukázkou výše zmíněného, přirozeného, zájmem řízeného myšlení. Toto myšlení zapojuje implikační vzor, který můžeme pochopit jako provázanost mezi pojmy nebo větami: Přecházíme od touhy (k A) a přesvědčení (cesta k A je cesta k B) k další touze nebo činnosti (k b). Takže znalost obsahu tužeb a přesvědčení a znalost vzorců, které je dávají do vztahu, se zde opět pojí s intuitivním pochopením toho, jak fungují. Dynamičnost motivu je totiž zakódována v jazykových funkcích výrazů a vět, které popisují jejich obsah.

Nyní víme více o spojení mezi obsahem a příčinností díky další úzce související myšlence. Mnoho příčin považujeme za nositele nebo přenašeče nějakého příčinného řádu, který popisujeme na základě informací. Hovoříme například o uspořádaných drážkách na gramofonové desce jako o tom, co obsahuje informaci o zvuku. To může být bráno jako informace týkající se minulosti, nebo budoucnosti – stejně tak jako informace o konkrétním zvukovém představení, nebo také o tom, jak tato deska bude znít, když se přehraje. To proto, že tato deska vděčí za svou strukturu té z předchozího představení, a z toho důvodu může být tato struktura v budoucnu použita k utváření dalších desek.

Když touha vyvolá nějakou činnost, pak ji také tvaruje a formuje její charakter v tom smyslu, že stanovuje a uspořádává její části a vlastnosti. Pokud bych chtěl zazpívat národní hymnu, má touha bude zodpovědná za můj zpěv, zvuky a pohyby. Nepochybně v tomto případě také dochází k přenesení obsahu či informace z touhy coby příčiny k činnosti jako výsledku. Tento úspěšný přesun vysvětlujeme jeho popisem, stejně jako popisujeme touhu. Úspěšné činnosti jsou totiž ty, vykonávané na přání, což znamená, že mohou být popsány stejně jako touha, která je podněcuje (nebo jako její obsah).

Znamená to, že fungování tužeb lze popsat jinak. Touha podněcuje činnosti, které jsou zčásti popsány jejím obsahem, takže můžeme vidět obsah samotný jako popis pokynu, či informace, která je přenesena z touhy k činnosti. Na touhy můžeme tedy nahlížet jako *na příčiny, které předávají obsah svým důsledkům*. A co se týče těchto příčin, zdá se, že příčinný vztah můžeme hermeneuticky vysvětlit pomocí souvislosti mezi příčinnou a důsledkem.

Totéž platí po přesvědčení. Viděli jsme, že mohou být popsána na základě podmínek, které by prokázaly jejich pravdivost, tudíž mají nést informaci o realitě a být tedy utvářena souladu s ní. Předpokládá se, že

obsah přesvědčení je odvozen ze skutečnosti, stejně tak jako obsah činností z tužeb. Přesvědčení jsou totiž utvářena světem vycházejícím ze smyslového vnímání. Neboli pochopit, že S, znamená mít důvod věřit tomuto S, a to, díky správnému přenosu informace, umožňuje situace, která prokazuje, že „S“ je pravdivé. Takže je zde jakási příčinná řada nesoucí informaci, kterou vysvětlujeme na základě přeneseného obsahu.

Podobně se tak děje i v případě vytváření touhy z přesvědčení. Vychází-li něčí touha z jeho přesvědčení, pak je obsah tohoto přesvědčení přenesen k této touze a dále k činnosti. Takovýto druh přenosu, jak jsme již mohli vidět, odpovídá charakteristickému vzorci spojujícímu pravdivost a uspokojení, pravdivost přesvědčení (cesta k A je cesta k B) pak podle tohoto vzorce znamená, že uspokojení výsledné touhy (k B) zajistí uspokojení té výchozí (k A). Takže vzorec nenaznačuje pouze, jak na sebe touha a přesvědčení přirozeně působí, ale také, jak je to v závislosti na vztazích ke světu označovanému větami, které tyto vztahy vyjadřují (jak mají pravdivostní podmínky přesvědčení vytvářet, nebo vstupovat do, podmínek, které vedou k uspokojení tužeb.) Toto pro změnu ukazuje způsob, jakým realita vytváří myšlenku, jak myšlenka vytváří druhou, a jak myšlenka podněcuje činnost.

Obdobné je to i v případě ostatních motivů. Rozhodne-li se někdo vyvarovat toho, z čeho má strach, obsah jeho strachu určitým způsobem vstoupí do obsahu jeho tužeb – v podobě označení situací, kterým se chce vyhnout. Pokud s tím souhlasí, musí ctít závazek, splnit povinnost, atd. Cílem motivu je tedy přenesení obsahu: Vytvoření dalšího motivu, nebo jednání s obsahem totožným s obsahem jeho příčiny, či z něj vhodně odvozeným. Za těchto okolností můžeme sledovat působení motivů prostřednictvím výkladu obsahu. Jazyk motivu je přirozeným systémem pro hermeneutické pochopení psychologické příčinné role.

To znamená, že rozumová psychologie motivu velmi soustředěně a účinně využívá naše mentální schopnosti. Popisem motivů slovy nebo větami, které používáme pro popis světa, využíváme jednak obsáhlou popisnou škálu přirozeného jazyka, pomocí které specifikujeme podobnosti a rozdíly mezi příčinami jednání, a jednak spojovací a plánovací sílu porozumění jazyka, díky které si uvědomujeme důležitost těchto specifikací. Takovéto využití zdrojů poznání činí tento běžný způsob myšlení výjimečně přizpůsobivým a účinným způsobem psychologického vysvětlení. Nejde jen o to, že nemáme žádnou jinou možnost, která dovoluje srovnatelné porozumění, či predikční sílu (i když samozřejmě nemáme), spíše se zdá nejasné, že je možná jakákoliv alternativa – že cokoliv jiného nám může umožnit zpracovávat informace o nás samotných. Žádný popis psychologie, která nezakotvila popis světa, totiž nemůže přímo odrážet způsob, jakým se zabýváme světem, ani způsoby, jakými nás naše postoje přivádějí k různým situacím.

Základní příčinná situace samozřejmě připouští popis jinými slovy, a tak by někdo mohl předpokládat, že touhy jsou vlastně uskutečňovány vnitřním zpodobněním nebo modely možných pohybů a činností, které tyto činnosti utvářejí. (Takový model by byl jednou z příčin, která by mohla vyvodit svůj důsledek vhodným způsobem přenosu obsahu.) Přesvědčení by potom mohlo obsahovat zpodobnění vytvořené k modelaci situace, ke které se váže, a vytvářet ostatní, zejména ta zpodobnění v touhách a ostatních přesvědčeních. Příčinná role jiných stránek rozumové psychologie, jež se týká obsahu, by mohla být také takto popsána a není zde nic, co by bránilo nahlížení na příslušná zpodobnění a modely jako na mozkové struktury. Jenže pozoruhodná věc na rozumném uvažování, je ta, že, spíše než takto, představuje tyto mechanismy prostřednictvím jejich jazykového vyjádření. Za to nám ale umožňuje pochopit jejich příčinnou roli, co se týče myšlenek a činností, tak přirozeně, rychle a intuitivně, že si to ani nemusíme uvědomit.

Tyto úvahy naznačují, že zde nemůže být žádný spor, ale přirozený, všudypřítomný soulad mezi hermeneutickou činností výkladu a příčinným vysvětlením našeho chování. Jeden druhého vysvětlujeme nalézáním těch správných slov a významů – ve skutečnosti přiřazováním vět k motivům a v konečném důsledku k chování. Ale je to také o vzájemném porozumění na základě příčin, které předávají obsah svým důsledkům a které obsahují podmínky spokojenosti, jež zajišťují. Nalezení smyslu či významu, vyjádření cíle, zaměření na spokojenost a vytvoření rozumného příčinného řádu tedy představuje to samé.

A tak jsou naše kritéria pro výklad zvuku na základě obsahu náhodou současně i časovými kritérii pro náležité příčinné vysvětlení. Takže například, čím lépe se dvojice příkladů (řekněme touha a činnost) shoduje v obsahu, tím lépe vysvětlíme druhou zmíněnou pomocí té první. Neboli touha zpívat národní hymnu nám velmi dobře vysvětluje, že ji někdo zpívá, neboť zde, stejně jako v jiných případech, se touha a výsledná činnost obsahově překrývají. Přisuzování touhy tedy nejlépe vysvětlí složitý, uspořádaný sled událostí spojený s výslednou činností. Můžeme tomu snadno porozumět z příčinného hlediska. Přiřazování totiž ukazuje, že příčina vykazuje znaky potřebné k vysvětlení znaků svého důsledku, a je velmi nepravděpodobné, že by srovnání ukázalo, že tyto dva jevy spolu souvisejí jen náhodou.

Hledáme také vysvětlení skrytých obsahům - v kterých se činitelé jako silné touhy, emoce, či charakterové rysy nepřímo týkají celé řady reakcí. Děje se tak částečně proto, že odvozené prvky tímto vyjdou na povrch, aby měly stejný požadavek ohledně podmínek spokojenosti, a tudíž jím byly vytvořeny. Ideální, co se týče těchto podmínek, by bylo odvození co nejširšího spektra jednání z co nejméně motivů pomocí úkonů mezi všemi motivy, jejichž obsahy do sebe nejvíce zapadaly. Jak

nyní můžeme vidět, je to také ideální ekonomické, komplexní a spolehlivé příčinné vysvětlení.

Freudův námět, v kterém se věnuje výkladu, je skvělý, stejně tak jako jeho hermeneutické požadavky na diváky. Mohlo by být tedy užitečné mít na paměti, že se jedná o požadavky na citlivost vůči určitému vysvětlení příčin, bez něhož se výklad, i přes svou spletitost, nedokáže v žádném případě obejít. Nikdy nemůžeme pochopit určité jevy lépe, než rozumíme jazyku, ve kterém jsou vyjádřeny. Toto porozumění souvisí s porozuměním motivu a my nyní posuzujeme jeho rozumný výklad.

2. Sny a motivy

Jedním z hlavních tvrzení *Výkladu* je, že sny představují splnění přání, a co nejlépe poznat vše, co se jich týká, se jistě vyplatí. Začneme jedním z nejjednodušších Freudových příkladů. Freud si všiml, že často, když jedl ančovičky nebo jiné slané jídlo, se mu zdálo, že pije lahodnou studenou vodu, poté se probudil žíznivý a musel se napít. Jedná se o dobře známý a srozumitelný sen.

Vztah mezi obsahem Freudových motivů a jeho snem je zde čitelný, jedním z jeho motivů je žízeň a snem je její hašení. Nemůže být tedy náhoda, že člověk má takovýto sen, když je žíznivý, takže předpokládáme, že ho způsobila žízeň. A to je další ukázka toho, jak do sebe obsah a příčinnost zapadá. Souvislost mezi obsahy je důkazem, že zde – stejně jako v případě touhy a činnosti – žízeň funguje jako příčina, která přenáší svůj obsah na důsledek. Máme-li pochopit zmíněný sen, je zapotřebí, aby byla příčina požadovaně vyjádřena: Musíme předpokládat, že se tato žízeň soustředí na určitý druh uspokojení, na studený nápoj. Podle toho Freud předpokládá, že žízeň vedla k přání napít se, které tento sen líčí jako splněné.

Ve skutečnosti se jedná o nový motiv, přání ve snu, a zdá se, že se podařilo aplikovat nejjednodušší možnou hypotézu o přenosu obsahu z žízně na sen – a sice že žízeň dala vzniknout jakési spojce s obsahem představeným ve snu. Takováto hypotéza přizpůsobuje vytváření snu přenosu, známému ze zbožných přání nebo představ, v kterých touhy či přání ztvárňují své vlastního uspokojení. Proto sny mohou být nazývány splnění přání.

Je to velmi podobné základnímu psychologickému pochopení jednání. Pokud má

někdo žízeň a napije se, předpokládáme, že to dělá, protože chce. Můžeme zde uvést vysvětlující prvek, touhu napít se, která vyplývá z žízně, představuje její vyjádření a která podle nás vyvolala vykonávanou činnost a určila tak její obsah. Toto je přesně funkce přání ve snu, samozřejmě mimo to, že vyvolává spíše sny o pití než činnost.

Tento rozdíl je ale důležitý, jelikož v případě touhy a činnosti se přenesení a uspokojení doprovázejí – důsledek nesoucí obsah tudíž skutečně uspokojuje motiv, který ho vyvolal. Co se týče přání a snu tomu tak není. V případě vyplnění přání napít se studené vody by se jednalo o skutečný nápoj, ne o sen, a ve skutečnosti by opravdová žízeň zůstala neuhašená. Toužebná představa totiž obvykle vytváří jen zpodobnění uspokojení, a ne uspokojení skutečné. Takže zatímco jednání dle touhy představuje jakýsi vzor racionality, zpodobňování vyplnění nějakého přání ho nepředstavuje.

Splnění přání vlastně můžeme považovat za vzor iracionality. Spícímu člověku se zdá, že je aktivní a že hasí svou žízeň, ve skutečnosti ale leží a nic nedělá a jakkoliv příjemná představa může přinést nanejvýš dočasnou úlevu. V určitém smyslu je snílek oklamán sám sebou, ať už jde o to, co se s ním děje (jeho motivy a jejich ukojení), nebo o to, co se děje

okolo něj (co vlastně dělá). Jeho iluze navíc může bránit rozumnému uvažování a po dobu, kdy si představuje, že pije, mu může být bráněno opravdově zatoužit po pití, nebo podle této touhy jednat.

Na freudovské splnění snu proto lze nahlížet dvěma způsoby: jako na nepodstatné uspokojení, ve kterém je motivu povoleno pouze zdánlivé uspokojení (ačkoliv to pro některé motivy může být to nejlepší), nebo jako na frustraci, ve které způsob vyjádření brání motivu přímo ovlivňovat naše jednání. Poslední zmíněné objasňuje, že role přání ve snu se velmi liší od role tužeb, s výjimkou toho, že mají stejný obsah, co se týče skutečných podmínek uspokojení.

Obvykle se raději mluví o přání, než o potřebách, u kterých je podle nás skutečné uspokojení vyloučeno. Proto si můžeme přát, abychom byli mladší, nebo měli jinou minulost, ale netoužíme po tom. A jelikož cílem přání není vyvolat činnost, ale spíše vztahovat se k představám nebo jinému vyjádření, nevyžadujeme, aby tato přání byla rozumná, moudrá či stálá.

A právě z tohoto důvodu přání mohou mít především informativní roli. Jsou odvozená z motivů, vyjadřují je, ale ve skutečnosti nejsou omezená, takže zřejmě mohou ukázat, jaké by byly podmínky uspokojení motivů, které je vyvolaly, pokud by tyto motivy fungovaly nerušeně, bez překážek reality a racionality. A to lze znázornit již zmíněným snem o pití. Ve snu je přáním lahodný, studený nápoj – takový se ale jeví pouze ve snu. Freud možná nikdy takový nápoj nepil a ani ho po probuzení nebude chtít. Nicméně se zdá, že sen nám může něco sdělit o jeho základních motivech, něco, co jeho pozemská, střízlivá touha nemůže, což by mohlo mírně poukázat na to, jaký nápoj by opravdu chtěl, osvobodí-li se od nástrah reality.

Freud uváděl i další jednoduché příklady týkající se motivů, kterým můžeme jednoduše porozumět, jako jsou dětské sny, například sen jeho malého synovce a dcery. Jeho malý synovec mu například neochotně dal k narozeninám třešně a druhý den ráno křičel „Herman snědl všechny třešničky“. Dvouletá dcera Anna, která nesměla jíst, protože, nejspíše kvůli jahodám, předchozí den zvracela, zase ve spánku vykřikla „Anna Freud, jahůdky, lesní jahůdky.“ Je tedy normální myslet si, že prosbu dětí o zakázané jídlo, je možné vyčíst z jejich snů (nebo spíše z jejich vylíčení), které představují tato přání jako splněné.

Výklad snů zabývající se složitějšími motivy je přirozeně složitější, a abychom to dokázali, uvedeme podrobnější příklad, vzorový sen, jímž se Freud zabýval jako prvním a kterým začal vykládat svou teorii, sen o Irmině injekci. Část snu je následující:

Řekl jsem (Irmě) „Pakliže máš stále bolesti, je to ve skutečnosti pouze tvá chyba.“ Odpověděla: „Kdybys věděl, jak mě teď bolí krk, žaludek a břicho – dusí mě to.“ Byl jsem znepokojený a pohleděl jsem na ni... Pomyslel jsem si, že po tom všem musím přehlížet nějaké problémy s orgány. Vzal jsem ji k oknu a podíval se jí do krku.... Okamžitě jsem zavolał lékaře M., on ji znovu vyšetřil a potvrdil to....část kůže na jejím levém rameni prosakovala.... M. řekl: „Není zde pochyb, že se jedná o infekci, ale to nevadí, projeví se úplavice a toxin zmizí.“.... Plně jsme si také uvědomovali původce infekce....můj přítel Otto jí předtím dal injekci.... Takovéto injekce by se neměly dávat bezmyšlenkovitě.... a pravděpodobně nebyla ani čistá stříkačka.

Tento sen, narozdíl od těch předešlých, se nezdá být toužebný. Irma byla mladá pacientka a jak Freud, tak i jeho rodina se s ní přátelili. I když sen nebyl neznepokojivý, pojednává o dvou znepokojeních: že byla Irma vážně nemocná a že Freud nepoznal, že má její nemoc organický původ, a ne psychologický, což ho v tomto snu znepokojilo.

Takovýto sen lze chápat, podle Freuda, pouze pomocí asociací snícího, neboli pomocí toho, co si o něm myslí, nechá-li své myšlenky nekontrolovaně proudit. A jak bylo již zmíněno, Freud zjistil, že takto získané informace mu umožňují dovědět se více o příznacích. S použitím stejné metody pro sebeanalýzu zapisoval, co se s ním dělo během jeho snů, a zapisoval to přesně, i když se to na první pohled mohlo zdát nesmyslné a irelevantní.

Z jeho asociací pak vyplynul materiál týkající se událostí dne, které ovlivnily tento sen, a které se v něm nějakým způsobem odráží. Freud si myslel, že tyto „zbytky ze dne“ lze nalézt téměř v každém snu, a člověk si na ně často vzpomene, když o snu přemýšlí. Tato informace tedy byla k dispozici i v případě Irminina snu.

Doktoři M. a Otto, kteří figurovali ve zmíněném snu, byli Freudovi dlouholetí přátelé a kolegové. M. byl vůdčí osobností Freudova kruhu (ve skutečnosti pravděpodobně Breuer). Otto byl nedávno na návštěvě u Irminy rodiny a musel odejít, aby dal injekci někomu, komu nebylo dobře. Den před příslušným snem Otto zapsal, že na návštěvě Irma vypadala „lépe, ale ne zcela zdravě.“ Freud se tímto komentářem cítil pokárán, a v noci, kdy se mu sen zdál, proto Irminin případ sepsal, aby to dokázal M. a sebe ospravedlnil.

Navzdory těmto okolnostem se může zdát, že obavy ve snu jsou mnohem významnější, jelikož Freud viděl, že přání nemít vinu na Irmině nemoci a nechybovat mají významnou roli jak ve snu, tak i v jeho představách. A proto ve snu Irmě řekl: *„Pakliže máš stále bolesti, je to ve skutečnosti pouze tvá chyba.“*

Všiml jsem si, že to, co jsem Irmě řekl, ukázalo mou ohromnou obavu z toho, že bych byl zodpovědný za její neustálé bolesti. Jestliže si je ale zapříčinila sama, potom to nemůže být má chyba. Je tedy možné, že v tom tkví účel snu?

Krátce poté se objevilo přání, které bylo podle Freuda rozhodující. Významnou část snu psal kurzívou a poté popisoval své, s tím spojené myšlenky.

Polekalo mě, že jsem přehlédl orgánové onemocnění. Toto, jak je známo, stále znepokojuje specialisty, jejichž praxe je omezena na neurotické pacienty a již jsou zvyklí přisuzovat hysterii velké množství příznaků, které ostatní lékaři považují za organické. Na druhé straně se do mé mysli vloudila malá pochybnost – nevím odkud – že mé znepokojení není opravdové. Jestliže Irminy bolesti měly organický původ, opakuji, že nejsem zodpovědný za jejich léčbu. Můj úkol je zbavovat pouze hysterických bolestí. Napadlo mě, že jsem si ve skutečnosti přál, aby to byla špatná diagnóza. Pokud by tomu tak bylo, nebyl bych vinen.

3.2. Commentary

The main objective of the commentary is to present and to analyze the source text (ST) and the target text (TT) – the translation. As it was stated, the commentary is divided into macro approach which analyzes the source text, the author, the reader, purpose, style and function of the text and micro approach which describes the translation process and solutions of concrete problems. The source text can be found in Appendix.

3.2.1. Macro approach

The source text is an extract taken from the book "The Cambridge Companion to Freud" edited by Jerome Neu. "The essays here collected focus on some of Freud's masterworks and some of his central concepts, trying to bring out the structure of his arguments and contributions to our self-understanding." [19] The contributors show to readers Freud's new way to think about human thought and action. This book is available in

printed version as well as in the internet sources, for example on the website of Cambridge Collections Online, part of it can also be found on the Google books database.

The book contains a number of essays. As stated above, each of them is dedicated to one of Freud's work or some of his theories or ideas, e.g. Freud's opinion on women, sexuality, the unconscious etc. Firstly, an explanation of the subject and subsequent analyses from different points of view can be found. At the end of each chapter there are notes presented in which the author explains some terms or there are references to particular books.

As stated above, there is not only one single author. The editor Jerome Neu has also contributed to this book, he is the author of the introduction and the essay "Freud and perversion". James Hopkins, the author of "The Interpretation of dreams" part of which is translated in this thesis (the translation can be found in the practical part), is a lecturer in Philosophy at King's College, London and assistant editor of *Mind*. He is also a coeditor with Richard Wollheim of *Philosophical essays of Freud*, and with Anthony Savile of *Psychoanalysis, Mind and Art*. [19]

The aim of this specific text is to provide information about dreams, desires, fear and especially about motives which provoke them, and to analyze and comment on Freud's work "The Interpretation of Dreams". The text includes some examples of dreams with the explanations of them.

The style is scientific so that formal language is used according to the impersonal expressions for example: *And this, it seems...*, *In many cases it is clear that...*, etc. Emotive words appear only as a part of children's speech. In the whole text there are no contractions used but quite frequently the author uses first person as a subject of sentences.

This phenomenon is not usual for scientific style so it appears probably in order to attract the attention of readers and to make the text closer to them like: *If I sing the national anthem..., We have seen that...* It can be also due to the fact that even though the writing style of social sciences is defined as scientific, the language is usually less formal than for example the language of exact sciences so that it can also be more comprehensible.

The structure is logically ordered and the main ideas are linked together. First part of the text serves as an introduction, followed by a passage “Motive, meaning and causality” whose explanation is needed for understanding the next one “Dreams and motives”. The author uses specific terminology and some of these terms can be found in notes. Scientific writing style also applies many long compound or complex sentences, even in this text; ideas are often divided by semicolons.

According to the terminology and complicated sentences, the book is suitable primarily for psychological professionals, university students or anyone who is deeply interested in psychology. Not every reader could comprehend properly.

Genre of the text can be described as an essay, a book from the field of psychology.

3.2.2. Micro approach

Lexical level

When considering the lexical level, main translation problems are connected to words.

Idiom refers to a phrase which has a different meaning as a whole than the literal translation of individual words and so it has to be translated according to the situation.

ST: ... *this particular symptom **owed its origin to** this episode.*

TT: ... *tento konkrétní příznak **pocházel** ze zmíněné příhody.*

ST: *this information **was at hand***

TT: *tato informace **byla k dispozici***

Phrasal verbs are also considered as idioms. In the text there are many of them, e.g. *to write up, to check with, to go with, to get rid of to act on etc.*

Some expressions or phrases were translated word for word, there was no change of the part of speech. This procedure is called **the literal translation.**

ST: *spontaneous flow of thoughts* TT: *spontánní proud myšlenek*

ST: *self-description* TT: *sebepopisování*

ST: *mutual understanding* TT: *vzájemné porozumění*

It was necessary to consult several expressions with the paralel text “Výklad snů” by Sigmund Freud because of ambiguity or in case of a specific term.

ST: *belief* TT: *přesvědčení*

ST: *dream-wish* TT: *přání ve snu*

ST: *day-residues* TT: *zbytky ze dne*

Grammatical level

The main grammar problems concern the word order and the sentence structure. According to the Czech stylistics and grammatical system, these structures need to be changed. Unlike the Czech, in English passive voice is used more frequently because the agent is not important, especially in scientific style. This form could be preserved or there could be grammatical change called **modulation**.

ST: *In particular, as we see above, causal relations among motives **are mapped** by relations of implication among sentences, ...*

TT: *Jak můžeme vidět, zejména příčinné vztahy mezi motivy **jsou znázorněny** implikačními vztahy mezi větami*

ST: *Likewise if someone desires that he himself work in Vienna – again he **is concerned** with that person, that place, and so forth.*

TT: *Stejně tak pokud si někdo přeje, aby on sám pracoval ve Vídni, opět **se zajímá** o tu osobu (sebe), místo atp.*

ST: *These, however, are precisely the actions or situations that desires serve to bring about, when they **are acted on**.*

TT: *Jedná se však právě o ty činnosti nebo situace, u kterých touhy slouží k jejich dosažení, když **se podle těchto tužeb chováme**.*

ST: *Often one **is simply reminded of** the connected material as one contemplates the dream.*

TT: *Často **si na ně člověk vzpomene**, když přemýšlí o snu.*

As stated above, some grammatical changes are necessary to be done due to different grammatical system- **transposition**. The meaning is

the same, but the part of speech is different. Czech equivalent is often concentrated – it consists of fewer words than the English expression.

ST: *Breuer inquired into her symptoms **in great detail**, and...*

TT: *Breuer tedy **podrobně** zkoumal její příznaky a...*

ST: *Thus, apparently, this particular symptom **owed its origin** to this episode...*

TT: *Zdá se tedy, že tento konkrétní příznak **pocházel** ze zmíněné příhody*

ST: *The matter is the same, again, if he fears **being poor**, or the dark.*

TT: *Děje se tak stejně, i pokud se bojí **chudoby** či tmy.*

Infinitive phrases were transposed mostly into preposition and noun.

ST: *...who believes that all scientists are fallible, will tend **to believe** that Freud was fallible...*

TT: *...kdo se domnívá, že všichni vědci jsou omylní, bude inklinovat **k myšlence**, že Freud byl omylný...*

Transposition of clause. These examples show dependent clauses which were transposed into a sentence element.

ST: *This kind of transfer [...], fits a characteristic pattern, **which links** truth and satisfaction.*

TT: *Takovýto druh přenosu [...], odpovídá charakteristickému vzorci **spojujícímu** pravdivost a uspokojení.*

ST: *Also, we know something about **how this fear will interact with his other motives**, ...*

TT: *Také něco víme o **vlivu tohoto strachu na Jonesovy ostatní motivy**, ...*

While translating, sometimes it is necessary to avoid word repeating. One way to solve this problem is the **substitution**.

ST: *It can be no coincidence that a person should have this sort of dream when thirsty, so we assume that the thirst caused **the dream**.*

TT: *Nemůže být tedy náhoda, že člověk má takovýto sen, když je žíznivý, takže předpokládáme, že **ho** způsobila žízeň.*

The author has recorded a frequent use of **modal verbs** in this text. The modal verbs used are *can, could, will, shall, may, would, must, might, have to*.

The modal verb **can** has the highest occurrence in this text and expressed mostly ability.

ST: *Only realistic desires **can be satisfied**, ...*

TT: ***Uskutečněny mohou být** pouze dosažitelné touhy, ...*

Would was used to create conditional verb form but it also indicates the repetition in the past.

ST: *We have seen that beliefs are described in terms of the conditions that **would render** them true.*

TT: *Totéž platí po přesvědčení. Viděli jsme, že mohou být popsána na základě podmínek, které **by prokázaly** jejich pravdivost.*

ST: *She **would take up** the glass of water she longed for, but then push it away...*

TT: *Opakovaně **zdvihala** sklenici vody, po které tak toužila, ale poté jí odstrčila pryč ...*

Will was used to express promises or actions that take place in the future.

ST: *In what follows we **will try** to understand the nature and role of this paradigm.*

TT: *V následujícím textu **se budeme snažit** porozumět povaze a roli tohoto vzoru.*

The other modal verbs were used less frequently.

Syntactical level

As written in the theoretical part, one aspect of scientific style is the using of complicated complex and compound sentences. It is necessary to divide them into two or more shorter sentences in order not to feel lost in the text.

ST: *Again, we hear certain sounds, and take these as someone's asking for a drink, and so regard them as ultimately derived from a desire to do this, and a belief that making those sounds is a way of doing so.*

TT: *Nebo slyšíme nějaké zvuky a považujeme je za projev žádosti o pití. Předpokládáme tedy, že vyplynuly z touhy tak učinit a z přesvědčení, že vydávání těchto zvuků je cesta, jak to učinit.*

ST: *If someone decides to avoid what he fears, the content of his fear will enter that of his desires in a particular way – as specifying the situations he now wants to keep away from; likewise, again, if he accepts that he must honor an obligation, perform a duty, and so forth.*

TT: *Rozhodne-li se někdo vyvarovat toho, z čeho má strach, obsah jeho strachu určitým způsobem vstoupí do obsahu jeho tužeb – v podobě*

označení situací, kterým se chce vyhnout. Pokud s tím souhlasí, musí cítit závazek, splnit povinnost, atd.

Some consecutive sentences related to the same subject or object were linked together for the purpose of avoiding repetition.

ST: *Freud had kept records of dreams for some years. He soon found that*

TT: *Freud po několik let uchovával záznamy snů a dospěl k tomu, že*

ST: *Clearly there is a pattern here. We can indicate it...*

TT: *Zjevně je tu vzorec, který můžeme vyjádřit...*

Another problem is that English is far more nominative than the Czech language, which is the reason why subordinate clauses needed to be used.

ST: *Our most basic and familiar way of understanding the activities of persons – either our own, or those of others – is by interpreting them as actions resulting from motives...*

TT: *Nezákladnějším a nejběžnějším způsobem, jak porozumět činností lidí – ať už našim vlastním, nebo ostatních – je vysvětlovat tyto činnosti jako jednání vyplývající z motivů...*

3.3. Glossary

English	Czech
abdomen	břicho
anxiety	znepokojení
articulate	výřečný
belief	přesvědčení
causal relation	příčinný vztah
commonsense	zdravý rozum
consciousness	vědomí
dream-wish	přání ve snu
"day-residue"	"zbytky ze dne" ¹
dysentery	úplavice
encoded in language	zakódováno v jazyce
faint doubt	malá pochybnost
fallible	omylný
free association	volná asociace
genuine	opravdový

---

¹ memory traces left by the events and psychic processes of the waking state [20]

to grasp the relation	pochopit vztah
hermeneutics	hermeneutika ²
hindrance	překážka
hydrophobia	hydrofóbie ³
implication	implikace, vplynutí
innate human capacity	vrozená lidská schopnost
intelligible	pochopitelný, srozumitelný
interest-directed thinking	zájmem řízené myšlení
mental intentionality	úmyslnost myslí ⁴
linguistic articulation	jazykové vyjádření
object-directedness	zaměření na cíl
perpetual	věčný
pervasive harmony	všudypřítomný soulad
self-analysis	sebeanalýza
self-deceived	zklamaný sám sebou

---

² the study of the methodological principles of interpretation [21]

³ a morbid dread of water [22]

⁴ Intentionality is the power of minds to be about, to represent, or to stand for, things, properties and states of affairs. [23]

self-description	sebepopisování
slip	přeřeknutí
spontaneous flow/drift of thoughts	spontánní proud myšlenek
symptom	příznak
syringe	injekční stříkačka
to ascribe motives	přisuzovat motivy
to be afflicted	být postižený něčím, zasažený
to couch	vyjádřit
to creep into someone's mind	vloudit se do mysli
to embed our description of the world	zakotvit /jednotný/ popis světa
to interlock	zapadat do sebe, souviset
to overlap in content	obsahově se překrývat
to render sth true	prokázat pravdivost něčeho
to slake a thirst	uhasit žízeň
transmission of content	přenos obsahu
wish-fulfillment	splnění přání

4. CONCLUSION

The main objective of the bachelor thesis was to translate a text from the field of psychology from English into the Czech language. This thesis is complemented by the theory of translation, the analysis of this translation and the source text, ended up with the glossary of specific terminology.

In the theoretical part there were presented main principles of the translation and also the characteristic of functional style, especially the scientific style. I compiled this part of scientific publications and online articles listed in the sources.

The source text is supposed to be an example of the scientific style and according to the characteristic of this style, the text is not suitable for general reader. The ST was quite difficult to understand due to complicated sentence structures and the terminology used. These structures were changed in accordance with the Czech language and its stylistic system. The most frequent grammatical transformation was connected to the passive voice into the active voice because the passive voice is used in English scientific texts very often. As already mentioned one feature of scientific style is the using of long sentences therefore it was necessary to divide them into parts.

The translation was very useful and interesting experience for me and it has provided me an idea of the process of translation and its subsequent analysis. The translator must be very concentrated when translating a scientific text because there are many facts which must be translated properly and even a slight inattentiveness may cause a change of the meaning.

5. ENDNOTES

1. *Translation Services, Translation Service Providers*
<http://www.thelanguagetranslation.com/what-translation.html>
2. Šabršula, J. *Teorie a praxe překladu*, p. 7
3. Knittlová, D. *K teorii i praxi překladu*, p.5
4. Hatim, B.; Munday, J. *Translation: an advanced resource book*, p. 5
5. Newmark, P. *A Textbook of Translation*, pp. 45-47
6. Nord, Ch. *Translating as a Purposeful Activity*, p. 25
7. Knittlová, D. p. 21
8. Ibid., pp. 19-20
9. Ibid., pp. 92-97
10. *Coherence and Cohesion in Text Linguistic*
<http://www.criticism.com/da/coherence.php>
11. Knittlová, D. pp. 101-103
12. Ibid., pp. 14-15
13. Ibid., pp. 122-123
14. Hrdlička, M. *Translatologický slovník*, p. 62
15. Knittlová, D. pp. 127-129
16. Ibid., p.158
17. Hrdlička, M. p. 63
18. Knittlová, D. pp. 136-138
19. Neu, J. *The Cambridge Companion to Freud*, p. 1

20. *Day's Residues* <http://www.enotes.com/day-residues-reference/day-residues>
21. *An Encyclopaedia Britannica Company* <http://www.merriam-webster.com/dictionary/hermeneutic>
22. *Ibid.*, <http://www.merriam-webster.com/dictionary/hydrophobia>
23. *Stanford Encyclopedia of Philosophy*
<http://plato.stanford.edu/entries/intentionality/>

6. BIBLIOGRAPHY

Print sources

DURBAN, C.; APARICIO, A. *Průvodce pro překlady a jak na to: Průvodce pro zadavatele překladů*. Praha: JTP, 2002. 28p. ISBN 80-86261-17-4.

FREUD, S. *Výklad snů*. Edition 4. Pelhřimov: Nová tiskárna, 2003. 395 p. ISBN 80-86559-16-5.

HATIM, B.; Munday, J. *Translation: an advanced resource book*. London: Routledge, 2004. 373p. ISBN 0415283051.

HRDLIČKA, M. *Translatologický slovník. Výběr z českých a slovenských prací z teorie překladu*. Praha: Jednota tlumočnicků a překladatelů, 1998. 99 p. ISBN 80-902208-9-4.

KNITTLOVÁ, D. *K teorii i praxi překladu*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, Fakulta filozofická, 2000. 215 p. ISBN 80-244-0143-6.

NEU, J. *The Cambridge Companion to Freud*. Cambridge: Cambridge University Press, 1992. 356p. ISBN 0-521-37779-9.

NEWMARK, P. *A Textbook of Translation*. New Jersey: Prentice Hall, 1998. 292 p. ISBN 0-13-912593-0.

NEWMARK, P. *Approaches to translation*. Oxford: Pergamon Press, 1986. 200 p. ISBN 0-08-024602-8.

NORD, Ch. *Translating as a purposeful activity*. Manchester: St. Jerome Publishing, 1997. 154 p. ISBN 1-900650-02-9.

ŘEŠETKA, M. *Anglicko-český česko-anglický slovník*. Edition 8. Olomouc: FIN, 2002. 1311 p. ISBN 80-86002-79-9.

ŠABRŠULA, J. *Teorie a praxe překladu*. Edition 2. Ostrava: Ostravská univerzita, 2007. 141 p. ISBN 987-80-7368-372-6.

Internet sources

Coherence and Cohesion in Text Linguistic [online]. Available from: <http://www.criticism.com/da/coherence.php> [Retrieved 10 March 2012].

Day's Residues [online]. Available from: <http://www.enotes.com/day-residues-reference/day-residues> [Retrieved 14 March 2012].

An Encyclopaedia Britannica Company [online]. Available from: <http://www.merriam-webster.com/dictionary/hermeneutic> [Retrieved 18 March 2012].

Stanford Encyclopedia of Philosophy [online]. Available from: <http://plato.stanford.edu/entries/intentionality/> [Retrieved 30 March 2012].

Translation Services, Translation Service Providers [online]. Available from: <http://www.thelanguagetranslation.com/what-translation.html> [Retrieved 9 March 2012].

7. ABSTRACT

The main goal of the bachelor thesis is to translate the text from the field of social sciences, concretely from the field of psychology, to analyze the translation and the source text and to compile a glossary from the expressions used in the source text. The text was translated from English into Czech. The thesis is divided into two main parts, theoretical and practical part.

The theoretical part provides information about the theory of translation, translation procedures and methods, functional styles, especially scientific style, because the text is an example of this kind of style.

The practical part includes the translation, its analyses, an analyses of the source text and a glossary which deals with specific expressions and their Czech equivalents.

8. RESUMÉ

Cílem této bakalářské práce je přeložit text z oblasti společenských věd, konkrétně z psychologie, provést analýzu jak tohoto překladu, tak i původního textu a sestavit glosář z použitých výrazů. Překlad textu je z anglického jazyka do českého. Práce sestává z dvou hlavních částí, části teoretické a praktické.

Teoretická část tvoří úvod do teorie překladu, představuje překladatelské postupy a metody, funkční styly, zvláště pak styl odborný, neboť překládaný text je příkladem tohoto stylu.

Praktická část obsahuje překlad, analýzu tohoto překladu, rozbor zdrojového textu a glosář složený z odborných výrazů a jejich českých ekvivalentů.

9. APPENDICES

9.1. The source text

87

The interpretation of dreams

episode (and also, of course, to the background, including motive, which the patient brought to it). The causal link between episode and symptom seems marked in the content of the symptom itself, and since both were concerned with such topics as drinking water, disgust, anger, and refusal. So the symptom could be seen as expressing memories or feelings about something of which the patient was no longer conscious.¹

Freud repeated Breuer's observations in other cases, and extended them by investigating the psychological background and significance of symptoms of other kinds. This meant that he asked his patients about their lives, motives, and memories in great detail.

Freud was a probing and determined questioner. He found, however, that the most relevant information emerged when his patients followed the spontaneous flow of their thoughts and feelings. So he asked them to describe this as fully as possible, and without seeking to make their passing ideas sensible, or indeed to censor or control them in any way. No one had previously sought so fully to relax the rational and moral constraints upon one person's description of thought and feeling to another, and this proved a valuable source of information. The drift of thought, once undirected and unimpeded, led by itself to the topics Freud had previously found important through questioning, and to others whose significance he had not suspected. Freud called this process of self-description "free association."

Freud had kept records of dreams for some years. He soon found that these too could be understood as linked with memories and motives that emerged in the course of free association. In investigating these connections, moreover, he could use his own case as well. So he began the same kind of psychological study of himself as he conducted on his patients, centered on the analysis of his dreams.

As this work progressed, Freud realized that his and Breuer's previous findings about symptoms were better represented in terms of the model he was developing for dreams.² He thus framed an account of symptoms and dreams that was relatively simple and unified. Moreover, as he soon saw, this could be extended to other phenomena in which he had taken an interest, including slips, jokes, and works of art. *The Interpretation of Dreams* thus sets out the paradigm through which Freud consolidated the first, pathbreaking phase of his psychological research, conducted as much upon himself as upon

JAMES HOPKINS

4 The interpretation of dreams

The Interpretation of Dreams is often regarded as Freud's most valuable book, and it was pivotal in his work.¹

Freud began his psychological investigations by following up an insight of his senior colleague Joseph Breuer. One of Breuer's patients was a very intelligent and articulate young woman diagnosed as hysterical. Breuer inquired into her symptoms in great detail, and discovered that they were connected with her emotional life in a number of ways.

In particular, she and Breuer could often trace the beginning of a symptom to an event that had been significant to her but that she had forgotten. Where this was so, moreover, the symptom itself could be seen to be connected with feelings related to this event, which she had not previously expressed. Such symptoms thus had a meaningful connection with events and motives in the patient's life. And they were relieved when she brought these events to consciousness and felt and expressed the motives connected with them.

She was, for example, afflicted for some time with an aversion to drinking, which persisted despite "tormenting thirst." She would take up the glass of water she longed for, but then push it away "like someone suffering from hydrophobia." Under hypnosis she traced this to an episode in which a companion had let a dog—a "horrid creature"—drink water from a glass. She relived the event with great anger and disgust; and when she had done so, the aversion ceased, and she was able to drink without difficulty.

Thus, apparently, this particular symptom owed its origin to this I should like to thank Tom Petaki and Jerry Neu for readings of the first draft of this chapter which helped me to avoid serious mistakes and to improve it at a number of points.

86

his patients.⁴ In what follows we will try to understand the nature and role of this paradigm.

1. MOTIVE, MEANING, AND CAUSALITY

Our most basic and familiar way of understanding the activities of persons – either our own, or those of others – is by interpreting them as actions resulting from motives,⁵ including beliefs and desires. In everyday life we do this naturally and continuously. Thus we see someone moving toward a tap, grasping a glass, and so on, and interpret this in terms of his wanting a drink, and so moving because he takes this to be the way to get one. Again, we hear certain sounds, and take these as someone's asking for a drink, and so regard them as ultimately derived from a desire to do this, and a belief that making those sounds is a way of doing so.

This is a fundamental kind of psychological thinking, and one that partly defines our conceptions of mind and action. It is at once interpretive and explanatory. It is interpretive because, as such examples illustrate, assigning motives enables us to make sense of what people say and do. It is explanatory because we take the motives we thus assign to be causes within persons which prompt their actions, and which, therefore, serve to explain them.⁶

As we shall be seeing, Freud cast light on dreams and symptoms also by relating them to motives. In this he stressed both the hermeneutic and causal aspects of commonsense thinking. He spoke of the interpretation of dreams, and of finding the sense of dreams and symptoms. Finding the sense of something, however, meant showing that it stood in an intelligible connection with a motive or system of motives, and hence locating it in an order of interpretable psychological causes. And Freud took this to be part of the causal order of nature generally.⁷

The hermeneutic and causal aspects of explanation by motive are, in fact, deeply interwoven and closely coordinated. We can begin to see this – and to appreciate its significance – if we focus on the way that our capacity to use our commonsense psychology of motive is linked with our knowledge of language.

The close connection between language and motive shows in the fact that motives characteristically have, or can be given, what we may call *linguistic articulation*.⁸ For example, as we may put it, we

The interpretation of dreams

do not merely desire, hope, or fear; we desire, hope, or fear that *S*, where "*S*" admits of replacement by any of a great range of sentences of our language.

In virtue of this motives can be said to have a kind of content, in which sentences (as well as single words and phrases) are used to specify. For example, if we say that John believes [hopes, fears, or wishes] that Freud worked in Vienna, we thereby articulate [John's, whatever] that Freud worked in Vienna. "Freud worked in Vienna" means that the content of the motive is that Freud worked in Vienna. The content is that given by the sentence.

A sentence contained in an ascription of motive in this way serves to describe the mind of the person to whom we ascribe the motive. But the sentence also, and at the same time, relates to reality. The usual purpose of the sentence is to specify how things are in the world, if it is true, and this is understood by all who know what the sentence means. In describing motives in this way, therefore, we represent our minds as engaged with the world – with the situations where a desire, hope, or fear is that *S*, the situation that would render "*S*" true is also that which would satisfy the desire, realize the hope or fear, and so on.

This is part of what is sometimes called the intentionality, or object-directedness, of the mental. The mind of someone who believes that Freud worked in Vienna can be said to be directed on that man, and that city, and on his working there. Likewise if someone desires that he himself work in Vienna – again he is concerned with that person, that place, and so forth. The matter is the same, again, if he fears being poor, or the dark. The description tells us what object, situation, or aspect of reality he has (as we say) in mind.

Thus we can say that each motive of the kind we are considering has a corresponding phrase or sentence, which is tailor-made for it, and which shows its intentional content, that is, how it relates to the world. Such sentences specify conditions in reality, to which motives are related in characteristic ways, according to their type. Thus beliefs are related by such sentences or phrases to the conditions in which they would be true;⁹ desires, to the conditions in which they would be satisfied; hopes and fears, to the conditions in which they would be realized; and so forth, through the sorts of motives whose contents bear on how things are.

In this way the language we speak, and the motives we ascribe in mutual understanding, fit together as if designed for each other (as, presumably, they were by evolution). An important consequence of this, I think, is that our capacity to understand the one serves also for the other. That is, we are able to understand motives, in good part, through understanding the sentences that articulate them.

In understanding a language we are able to understand an unlimited number of sentences, on the basis of the words in them and the way they are put together. For we understand sentences that are new to us, generally without effort, provided we know their grammar and the words in them.

When we understand an indicative sentence, we know how to relate it to the world, in the sense that we know the situation in which it would be true. Thus in understanding "Freud was a scientist" we know that it is true just if Freud was a scientist. We may miss this because it is so obvious that it goes without saying. But it is real knowledge, which relates that sentence and the world; and it goes without saying precisely because we do understand the sentence, and so already grasp the relation in question.

Again, in understanding, say, "All scientists are fallible" we know that it is true just if all scientists are fallible. Clearly there is a pattern here. We can indicate it by saying that for many a sentence "S" which we understand, we know something of the form:

"S" is true just if S.

Because in knowing a language we understand indefinitely many such sentences, this pattern picks out indefinitely many things we thereby know, or can become aware of.

As well as knowing the conditions in which sentences which we understand are true, we know how they relate to one another by implication. Someone who understands both "Freud was a scientist" and "All scientists are fallible," for example, will know that if both are true, so is "Freud was fallible." Clearly, again, we know, or can readily acknowledge, relations of this kind among countless sequences of sentences. We can put this by saying that often in knowing how one pair (triple, etc.) of sentences relates to the world, we are thereby able to know how another sentence does. This knowledge can be said to be of the form, for example:

The interpretation of dreams

if S_1 and S_2 are true, so is S_3 .

Here also such relations coincide with ways in which we naturally think. Someone who is capable of knowing the above implications, for example, and who believes that all scientists are fallible, will tend to believe that Freud was fallible, if he believes that Freud was a scientist. Or again, if he thinks that Freud is infallible, he may change his mind about the fallibility of scientists, or deny that Freud was one. Whichever of these ways he thinks, he does so in accord with this pattern of implication, which links the truth of the first two sentences to that of the third. Each sentence we understand naturally links with others, and takes us to still others, and likewise for our thoughts, as our attention, interests, and the like direct.

Now as is familiar, almost everyone is capable of understanding sentences and their relations of implication on the basis of words. This seems to be a basic, and perhaps innate, human capacity. And this, it seems, goes with something like psychological understanding, of the motives that we articulate by sentences.

For clearly, if we understand the "S" in an instance of "Jones fears that S_1 " then we thereby know the situation Jones fears. And in knowing this we are thereby able to apprehend something about what things are like for Jones in his fear. Also, we know something about how this fear will interact with his other motives, and how this will bear on his behavior. For the impact of his fear will depend upon how Jones thinks about the situation he fears; and we know much about this in knowing the patterns of implication connecting the sentence that describes his fear with those in terms of which the rest of his motives are described. If I know that someone fears that he will wind up in poverty, but believes that if his friends stand by him this will not happen, then I know of further beliefs about his friends and what they will or will not do, that may comfort or alarm him. And the pattern of my thought is naturally poised to extend itself through this network of possibilities along with his, and will do so if he gives me a clue. Thus, it seems, understanding the sentences that articulate motives at once puts us *en rapport* with the minds of others, and enables us to grasp the interactive role, which these motives play as causes. Knowledge of meaning, for articulated motives, yields apprehension of situation, and of causal role, as one.

This, I think, illustrates the way in which our system of common-

sense psychological explanation is one in which our understanding of linguistic meaning and motivational cause work in natural harmony. Motives, as their name implies, are psychological causes. The phenomenon of articulation, however, makes clear that these are causes whose working is encoded in language – causes, that is, whose working is sensitive to, or coordinate with, the meanings of the terms standardly used to describe them. Hence we find that causal relations in the field of motive are mapped by relations of meaning in the field of language. In particular, as we see above, causal relations among motives are mapped by relations of implication among sentences, and causal relations between motive and reality by those between sentence and situation. Commonsense psychology thus shares the system and structure of language, so that hermeneutic understanding, and grasp of the causes of behavior, form a unity.

Part of this coordination of meaning and causality shows clearly in the basic case of desire. Desires are commonly described in terms of what they are desires for, that is, the things that would satisfy them. These, however, are precisely the actions or situations that desires serve to bring about, when they are acted on. (A desire to get a drink, e.g., if someone acts on it intentionally, should produce an action of getting a drink.) So, plainly, the linguistic articulation (or content) of a desire serves to describe it as a cause, in terms of an effect which that cause is supposed to produce when it operates in a certain way. In understanding the description of a desire, therefore, we already know a central feature of its causal role, that is, what it is supposed to do.

Only realistic desires can be satisfied, so desires are constantly informed by beliefs. Thus if someone desires to get a drink, and believes that the way to do so is to ask for a drink, he will ordinarily form a desire to ask for a drink. We form desires from other desires and beliefs in this way naturally and without reflection – the process is an instance of the natural interest-directed thinking mentioned above. This thinking too involves a pattern of implication, which we can grasp as holding among terms or sentences: We move from desire (to A) and belief (the way to A is to B) to further desire or action (to B). So here again our understanding of the contents of desires and beliefs, and the patterns that relate them, goes with an intuitive grasp of the way they work. The dynamics of motive, that

is, are again encoded in the linguistic roles of the terms and sentences that describe their contents.¹⁰

Now we can see something more about the commonsense link between content and causality by drawing on another closely connected idea. We regard many causes as bearers or transmitters of a kind of causal order, which we describe in terms of information. We speak of the structured groove on a gramophone record,¹¹ for example, as containing information about sound. This, in turn, can be taken as information bearing on either the past or future – as about a particular performance sounded, or again about how this record will sound, if played. This is because the record owes its structure to that of the events of the past performance, and in virtue of this structure can be used to shape events in a related way in the future.

When a desire causes an action, it also shapes and informs that action, in the sense that the desire determines and orders the parts and properties of the action. If I sing the national anthem because I want to, my desire will be responsible for my singing certain words and notes, making certain quite particular sounds and movements in a certain order, and so on. Surely in this case also there is again a transfer of order, or information, from desire as cause to action as effect. We mark successful transfer of this kind by describing the action as we describe the desire. Actions that go right are those that go as desired; and this means that they can be described in the same terms as (the content of) the desire that prompted them.

This means that the functioning of desires can be described in another way. A desire transmits an order to actions that is partly described by the content of the desire. So we can see the description of content itself as a description of the kind of order, or information, that is passed from desire to action. We can see desires that is, as causes that transmit content to their effects. And for causes that do this, it seems, we mark the causal connection hermeneutically, by a connection in (description of) content between cause and effect.

The same holds for belief. We have seen that beliefs are described in terms of the conditions that would render them true. This marks the fact that beliefs are supposed to bear information about reality, and so are meant to be shaped to accord with it. Beliefs are thus supposed to derive their content from reality, just as actions derive theirs from desires. Beliefs are thus shaped by the world in perception. Roughly, to perceive that S is to have reason to believe that S,

which is caused in an appropriate information-transmitting way by the situation that renders "S" true. So here again there is an information-bearing causal line, which we mark in terms of transmitted content.¹²

Likewise, again, for the shaping of desire by belief. Where an agent's desire is informed by his beliefs, the content of the beliefs is transmitted to the desires, and thence to action. This kind of transfer, as we saw above, fits a characteristic pattern, which links truth and satisfaction. By the pattern, the truth of an agent's belief (the way to A is to B) entails that the satisfaction of his final desire (to B) will secure that of his initial one (to A). So the pattern indicates not only how desire and belief naturally interact, but also how this is a function of the relations to the world that their articulating sentences specify (how the truth-conditions of beliefs are supposed to shape, or enter into, the satisfaction-conditions of desires). This in turn marks the way in which reality informs thought, one thought informs another, and thought informs action.

The case is similar with other motives. If someone decides to avoid what he fears, the content of his fear will enter that of his desires in a particular way – as specifying the situations he now wants to keep away from; likewise, again, if he accepts that he must honor an obligation, perform a duty, and so forth. The mark of the operation of motive is thus the transmission of content: The production of further motive or behavior with content that is the same as that of the cause, or appropriately derived from it. This being so, we can trace the operations of motive by the interpretation of content. Our language of motive is a natural system for the hermeneutic grasp of psychological causal role.

This means that our commonsense psychology of motive uses our mental capacities in a particularly concentrated and effective way. By describing motives by way of the words and sentences we use for describing the world, we harness both the full descriptive range of natural language for specifying similarities and differences among the causes of behavior, and the full synthesizing and projecting power of linguistic understanding for grasping the import of these specifications. This use of cognitive resources makes this everyday way of thinking a uniquely flexible and efficient mode of psychological explanation. It is not just that we have no alternative that affords comparable insight or predictive power!¹³ (although of course we do

The interpretation of dreams

not). Rather, it seems unclear that any such alternative is possible – that anything else could enable us to process such important information about ourselves, or to do this so well. For no description of our psychology that did not thus embed our description of the world could so directly reflect the way we are engaged with it, and hence the ways in which our attitudes toward worldly situations move us.

The underlying causal situation of course admits of description in other terms. Thus one might suppose that desires are in fact realized by inner representations or models of potential movements and actions, which function to shape the actions they produce.¹⁴ (Such a model would be one sort of cause that could form its effect in the appropriate content-transmitting way.) A belief could likewise be said to involve a representation, shaped to model the situation to which it relates, and operating to form others, namely those in desires and other beliefs. The content-related causal role of other aspects of commonsense psychology could also be described in this way, and there is no barrier to thinking of the relevant representations or models as structures in the brain. But the remarkable thing about commonsense thinking is precisely that it *does not* present such mechanisms in such terms, but rather only via their linguistic articulation. For this gives them in a form that enables us to grasp their causal role in thought and action so naturally, rapidly, and intuitively that we need not even realize we are doing so.

These considerations suggest that there can be no conflict, but rather a natural and pervasive harmony, between the hermeneutic activity of interpretation and the causal explanation of behavior. We interpret one another by finding the right words or meanings – in effect by assigning sentences to motives, and hence ultimately to behavior. But this is also understanding one another in terms of causes that pass content to their effects and have conditions of satisfaction that they operate to secure. The finding of sense or meaning, the articulation of object- and satisfaction-directedness, and the establishing of commonsense causal order, are one and the same.

And so, as it happens, our natural criteria for sound interpretation, based on content, are at the same time criteria for good causal explanation. Thus for example the better a particular pair of instances (desire and action, say) match in content, the better we take the former to explain the latter. Thus we take a desire to sing the national anthem to be particularly well suited to explain someone's

singing the national anthem; for here, as in other cases, desire and action overlap in content. So generally, ascribing a desire will provide the best explanation we can manage for the complex, ordered sequence of events involved in an action. We can readily understand this in causal terms. The comprehensive matching shows that the cause has the features required to explain those of the effect, and each point of comparison renders the alternative, that the two are merely coincidentally related, less likely.

Also, we seek explanations relating to contents that are deep – in which factors like significant desires or emotions, or traits of character, are derivationally related to a whole range of behavior. This is partly because the derived items are thereby shown to share, and hence to have been shaped by, a common requirement as to conditions of satisfaction. An ideal, so far as these criteria are concerned, would be the derivation of the greatest possible range of behavior from the fewest motives, by steps between each of which there was the greatest possible interlocking of content. This, we can now see, is also an ideal of economic, comprehensive, and reliable causal explanation.

Freud's topic in what follows is interpretation, and the hermeneutic demands he makes on the reader are great. So it may be worth bearing in mind that these are demands for sensitivity to a certain sort of presentation of causes. Nor, despite its complexity, can interpretation be dispensed with in any case. No discipline can give us a grasp of phenomena that is surer than our understanding of the language in which they are couched. And this understanding is continuous with that of motive, and created and sustained in the commonsense interpretive practice whose nature and extension we are now considering.¹⁵

II. DREAMS AND MOTIVES

One of the main claims of the *Interpretation* is that dreams are wish-fulfillments. It will prove worth seeing what is involved in this as clearly as possible. So let us begin with one of Freud's simplest examples. Freud noticed that frequently when he had eaten anchovies or other salted food he would dream that he was drinking delicious cool water. Then he would wake up, find himself thirsty, and

The interpretation of dreams

have to get a drink (1900a, IV, 123). This is a familiar and, it seems, transparent sort of dream.

Clearly there is a content–content relation between Freud's motives and his dream. One of his motives is that he is thirsty, and his dream is that he is slaking his thirst. It can be no coincidence that a person should have this sort of dream when thirsty, so we assume that the thirst caused the dream. This is another instance of the fit between content and causality. The relation in content is evidence that here – as in the case of desire and action – thirst is working as a cause that transmits content to an effect. If we are to understand the dream in this way, however, we need the cause to have the requisite articulation: We must regard the thirst as focused on a particular kind of satisfaction, the cool drink that appears in the dream. Accordingly, Freud assumes that the thirst gave rise to a wish to drink, which the dream represents as satisfied.

This is in fact the ascription of a new motive, a dream-wish. It seems to implement the simplest possible hypothesis about the transmission of content from thirst to the dream – namely, that the thirst gave rise to an intermediary with a content that was realized in the dream. Such a hypothesis assimilates the production of the dream to the kind of transmission familiar from wishful thinking or imagining, in which desires or wishes cause representations of their own satisfaction. Hence the dream can be called a wish-fulfillment.

This is closely analogous to a very basic commonsense understanding of an action. If someone is thirsty and gets a drink, we will assume that he is doing what he wants. Here also we introduce an explanatory item – a desire to get a drink – which arises from the thirst and constitutes an articulation of it, and which we take to shape, and thus to determine the content, of the action we observe. This is precisely the role of the dream-wish, except, of course, that it shapes a dream, rather than an action, of drinking.

This difference is also important. In the case of desire and action, transmission and satisfaction go together – the content-bearing effect really satisfies the motive that shapes it. In the case of wish and dream this is not so. The satisfaction of a wish to drink cool water would be an actual drink, not a dream; and in fact the dreamer's real underlying thirst remains unslaked. The process of wishful imagining generally produces only representations of satisfaction, and not

real satisfaction. So while acting on a desire is a paradigm of rationality, representing the satisfaction of a wish in this way is not.

Indeed, wish-fulfillment can be seen as a paradigm of irrationality. To the dreamer, it seems as if he is active and satisfying his thirst, in reality, he is supine, and (so to speak) merely fobbing himself off, with a hallucination that, however pleasant, can at best bring temporary relief. So in a sense the dreamer is self-deceived, both about how things are with him (his motives and their gratification), and about how things are in the world (what he is actually doing). The illusion of which he is the author may, moreover, actually work to prevent his acting rationally; for so long as he imagines that he is drinking, he may be impeded from forming, or acting on, a real desire to drink.

Thus Freudian wish-fulfillment can be seen in two ways: as a marginal kind of satisfaction, in which a motive is allowed only imaginary gratification (although this may be the best that is possible for some motives); or as a kind of frustration, in which its form of expression actually prevents a motive from influencing action directly. This last feature makes clear that the role of dream-wishes is very different from that of desires, despite their having the same kind of content, in the sense of real conditions of satisfaction.

We generally speak of wishing rather than wanting where we take real satisfaction to be out of the question. Hence we may wish that we were younger, or that the past had been different, but do not take ourselves to desire such things. And since the role of wishes is not to produce actions, but rather to be related to imaginings or other expressions, we do not require that wishes be reasonable, sensible, or consistent.

Yet precisely for this reason, wishes can be especially informative. They are derived from motives, and articulate them, but are not realistically constrained. So, arguably, they can show what the conditions of satisfaction of the motives underlying them would be, if those motives could operate without hindrance from reality and rationality. This can be illustrated by the dream of drinking. The dream-wish is aimed at a drink that is particularly delicious, cool and satisfying – such, in fact, as occurs only in a dream. Freud may never have had such a drink, and this will not be the kind of drink he seeks when awake. Nevertheless, it seems, the dream may tell us something about his underlying motives, which his mundane realis-

tic desire does not. It may indicate something about the kind of drink he would really like, if freed from the constraints of reality.

Freud gives other examples concerning motives that are simple and basic and, hence, show themselves in a way we can understand with no difficulty. Thus there are dreams of children, such as his little nephew and daughter. The boy had reluctantly handed Freud a birthday gift of cherries, and awoken the next morning exclaiming "Her-man eaten all the chewwies"; and the two-year-old Anna, forbidden to eat for a day because of vomiting supposedly owed to strawberries, had called out excitedly in her sleep "Anna Fweud, stwawbewwies, wild stwawbewwies, omblet, pudden." Here, it is natural to think, the children's wishes for forbidden food can be read directly from their dreams (or, rather, probable dream-reports), which represent these wishes as satisfied (1900a, IV, 130).

The interpretation of dreams dealing with more complex motives is naturally more complex. To see this, let us turn to a fuller example, that of the specimen dream Freud first analyzed, and with which he begins his exposition of his theory, the dream of Irma's injection (1900a, IV, 106–21). Part of the content of this is as follows:

I said to [Irma] "If you still get pains, it's really only your fault." She replied: "If you only knew what pains I've got now in my throat and stomach and abdomen – it's choking me." I was alarmed and looked at her . . . I thought to myself that after all I must be missing some organic trouble. I took her to the window and looked down her throat. . . . I at once called in Dr. M., and he repeated the examination and confirmed it. . . . a portion of the skin of the left shoulder was infiltrated. . . . M. said: "There's no doubt it's an infection, but no matter, dysentery will supervene and the toxin will be eliminated." . . . We were directly aware, too, of the origin of the infection. . . . my friend Otto had given her an injection. . . . Injections of that sort ought not to be made so thoughtlessly. . . . And probably the syringe had not been clean. (ibid., 107)

This dream, unlike the previous ones, does not seem wishful. Irma was a young patient with whom Freud and his family were on very friendly terms. Although the dream was not a distressing one, much of it treats of two anxieties: that Irma was seriously unwell and that Freud had failed to see that her illness was organic, not psychological. In the dream Freud was alarmed about this.

Such a dream can be understood, Freud held, only in the light of the

dreamer's associations to it, that is, what the dreamer thinks of, if he lets his thoughts flow without censorship, in connection with the elements of the dream. As noted, Freud had already found that material which emerged in this way enabled him to understand much about symptoms. In using the same procedure for self-analysis, he would write down what occurred to him in connection with elements of his dreams as it did so, even where this at first seemed senseless or irrelevant.

Some of the most straightforward material yielded by association concerns the events of the day that influenced the dream and that are in one way or another shown in it. Freud held that such "day residues" were to be found in almost every dream. Often one is simply reminded of the connected material as one contemplates the dream. In the case of the Irma dream, this information was at hand. The doctors M. and Otto, who appear in the dream, were long-standing friends and colleagues of Freud's. M. was a leading figure in Freud's circle (probably in fact Breuer). Otto had recently been visiting Irma's family, and had been called away to give an injection to someone who was unwell. The day before the dream Otto had reported, on the basis of this visit, that Irma was looking "better, but not quite well." Freud had felt vaguely reproved by this comment on a mutual friend, and had in consequence written out Irma's case history on the night of the dream, in order show it to M., so as to justify himself.

Taken against this background of motive, the apparent anxieties of the dream can be seen to have a further significance. For Freud saw that wishes related to his desire not to be culpable for Irma's illness, and not to be at fault, seemed prominent both in the dream and in his associations to it. Thus in the dream he had said to Irma "If you still get pains, it's really only your fault."

I noticed, however, that the words I spoke to Irma in the dream showed that I was specially anxious not to be responsible for the pains she still had. If they were her fault they could not be mine. Could it be that the purpose of the dream lay in this direction?

The wish that Freud took to be operative emerged shortly later. He writes the relevant part of the dream in italics, and then describes his associated thoughts.

The interpretation of dreams

101

I was alarmed at the idea that I had missed an organic illness. This, as may well be believed, is a perpetual source of anxiety to a specialist whose practice is almost limited to neurotic patients and who is in the habit of attributing to hysteria a great number of symptoms which other physicians treat as organic. On the other hand, a faint doubt crept into my mind – from where I could not tell – that my alarm was not entirely genuine. If Irma's pains had an organic basis, once again I could not be held responsible for curing them; my treatment only set out to get rid of hysterical pains. It occurred to me, in fact, that I was actually wishing that there had been a wrong diagnosis; for if so, the blame for my lack of success would have been got rid of.

This hypothesis – that he was wishing for a misdiagnosis, so as to be relieved from responsibility for Irma's pains – fits with material in the rest of the dream. For it shortly emerges that the illness which Freud had failed to diagnose was caused by Otto's injection. Thus the conclusion of the dream is that Freud was not responsible for Irma's pains, but that Otto was. The reproach that Freud had felt in Otto's remark was thus dreamed as deflected back onto Otto, via the injection that Otto had given someone else.¹⁶

Freud cites many further details of the dream and associations that cohere with this hypothesis, and even critical commentators have found it compelling. Let us, therefore, take its initial plausibility as granted, and concentrate rather on its implications.

A first point is the character of the wishes that are represented as fulfilled. From the vantage point of the *Interpretation* as a whole, these are relatively straightforward and superficial dream-wishes, unearthed by only a first layer of associations and memories. Nonetheless they already stand in striking contrast to motives from waking life. By everyday standards, for example, these wishes are egoistic, ruthless, and extreme. We should regard someone who acted on *desires* with these contents – who to escape an imagined reproach arranged for his friend and patient to be seriously ill, and for revenge threw the blame for this on another friend, the author of the supposed reproach – as criminal or worse. Likewise the way of thinking shown in the dream is radically defective: The reversal of Otto's reproach, for example, seems like a transparently childish "It's not me that's bad – it's you."

As well as extreme, these wishes are sharply at variance with